

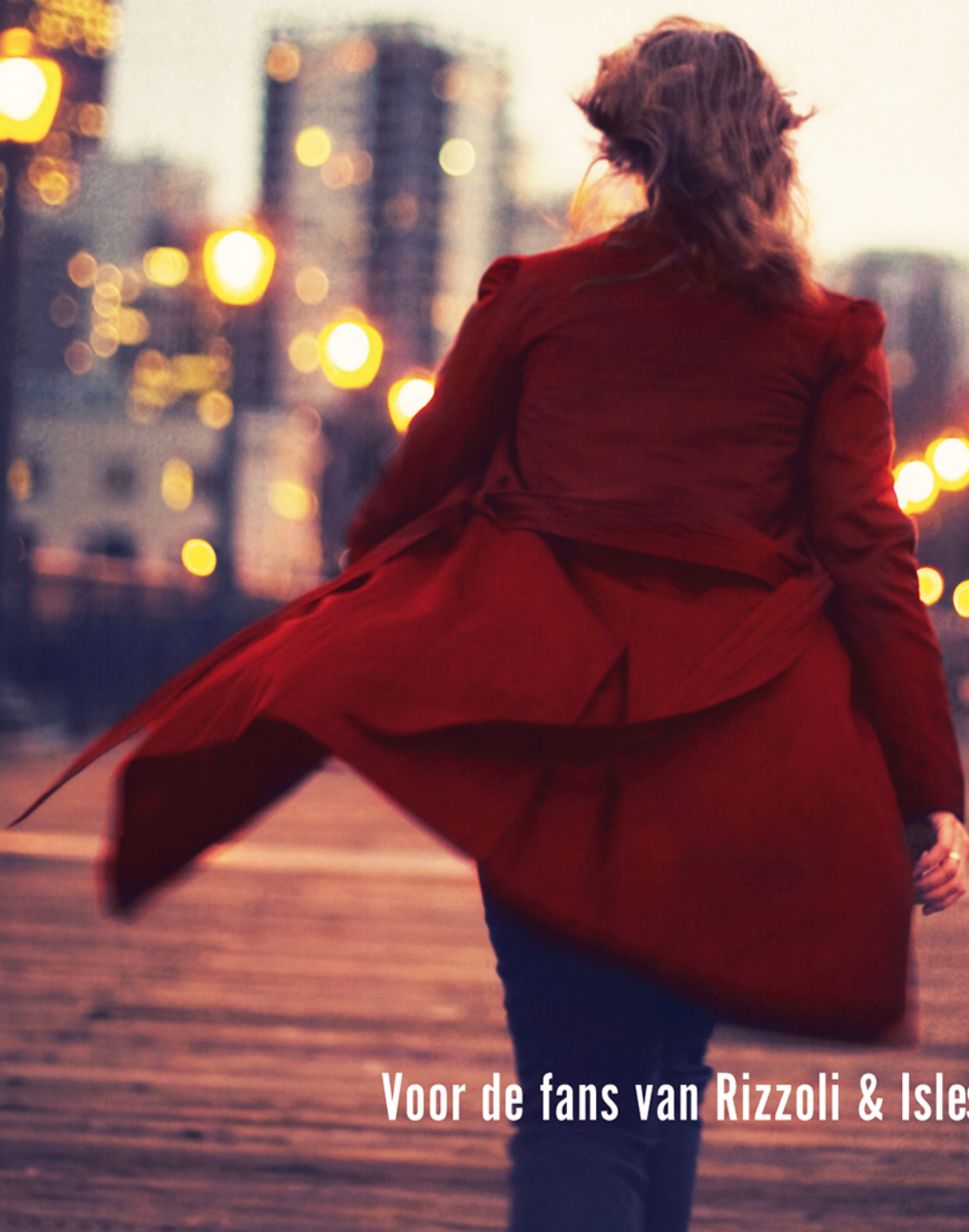
CATH

STAINCLIFFE

EEN SCOTT & BAILEY THRILLER

ONGEWIS

Voor de fans van Rizzoli & Isles

CATH STAINCLIFFE

ONGEWIS

EEN SCOTT & BAILEY THRILLER

De Fontein

1

Rachel rende. Ze rende voor haar leven. De lucht brandde in haar borst, haar voeten zwoegden over het asfalt. Alles om haar heen – winkels en voorbijgangers, straatlantaarns en hekken – liep in elkaar over, een waas van vorm en kleur.

Ze riskeerde een blik over haar schouder, haar haren zwiëpten in haar ogen, ze verloor bijna haar evenwicht toen ze door haar enkel zakte, en ze zag dat de auto terrein won. Hij zat aan het stuur: intense blik, fonkelende ogen, de mond omgekruld in een halve glimlach.

Hij probeerde haar omver te rijden. Even talmde haar benen, zwak, slap als een vaatdoek, voordat ze weer op de vlucht sloeg. Armen die door de lucht maaiden, een uitgedroogde keel, koud zweet op haar huid en het bonken van haar hart dat steeds luider in haar oren klonk. Het brullen van de motor toen hij het gaspedaal helemaal intrapte, het piepen van de banden toen de auto vooruitstootte, zo dichtbij dat ze de olie- en benzinedampen kon ruiken. Duizelingwekkend.

De klap van de botsing die haar naar voren slingerde, brekende botten en Rachel die neerviel, languit in de goot aan de kant van de weg, haar benen verdraaid onder haar lijf, haar kin, schouder en onderarmen ontveld. Haar hoofd dat tegen de trottoirband sloeg, een dreun die alles zwart kleurde en heet braaksel door haar slokdarm omhoogstuwde.

De motor werd uitgeschakeld en ze hoorde zijn voetstappen, het pets-pets van duur Italiaans leer op de ruwe stenen.

Ze probeerde weg te komen, maar leek wel aan de grond genageld, verlamd; haar poging opzij te schuifelen joeg een scharlakenrode pijnscheut door haar heup. Ze probeerde om hulp te roepen, maar

ook haar keel was verlamd en er was geen mens te zien. Ze was met hem alleen.

‘Rachel,’ zei hij op droevige toon, ‘Rachel, Rachel, wat moet ik toch met je?’

Tranen brandden in haar ogen. Toen lagen zijn handen op de hare en trok hij haar naar zich toe; hij negeerde de kreten die ze slaakte.

Nick schudde teleurgesteld zijn hoofd en zei: ‘Ik had je gewaar-schuwd.’

Dat had hij inderdaad.

‘Ik kan je niet vertrouwen, Rachel.’

Dat was verdomme grof. Ze zou gelachen hebben als ze niet zo’n pijn had.

Hij tilde zijn voet op, zette zijn schoenzool op haar nek. Zijn ogen boorden zich in de hare.

Ze moest iets doen, moest zich iets herinneren, iets... Het mes! Ze had het mes nog. Haar vingers sloten zich steviger om het heft. Ze hield haar blik op zijn ogen gericht. Gewoon in zijn been steken en dan...

‘We hadden het zo goed kunnen hebben samen. Maar jij wou niet luisteren, hè? Mij bedreigen, stomme teef.’ Hij duwde zijn voet om-laag, klemde zijn lippen op elkaar bij de inspanning en verbrijzelde zowat haar luchtpijp.

Ze hief het mes – het was vreselijk zwaar, haar armen waren ver-krampt – stak het lemmet in zijn kuit en hoorde de plotselinge hoge kreet, half van pijn, half van woede, die hij slaakte toen hij bij haar vandaan strompelde.

Rachel kon zich niet verroeren. Haar benen wilden niet. Nick boog zich over haar heen. ‘Trut, verrekte trut.’ Hij spoog de woorden uit en er landde speeksel in haar gezicht.

‘Hufter,’ fluisterde Rachel.

Hij had het mes.

Ze vertikte het om te gaan smeken.

Hij kwam dichterbij, het met zijn bloed besmeurde mes in de aan-slag, zijn ogen gloeiend van haat. Hij drukte de punt van het mes tegen haar wang. ‘Ik moet je vermoorden,’ zei hij zacht, ‘dat weet je.’

Paniek raasde door haar borstkas en ze trilde onbeheersbaar. De pijn vanuit haar heup rolde in golven over haar heen.

Val dood, dacht ze. Val maar dood en loop naar de hel, Nick Savage. Vastbesloten te vechten haalde ze uit naar zijn arm, graaide ze naar zijn pols, maar hij ontweek haar en trok het mes weg.

Hij kwam snel terug, bukte zich met het mes over haar heen en haalde het over haar keel.

Rachel voelde het warme bloed over haar nek en borst lopen, hoorde het rochelende geluid dat ze maakte, zag zijn brede, opgewekte grijns. Ze probeerde te schreeuwen, maar haar keel zat vol bloed. Geen lucht. Help!

Ze schoot wakker, stikkend, naar adem happend, het mes in haar hand.

De kamer hing vol sneeuw, dat omlaag kwam dwarrelen. Het viel in haar nek, plakkerig, jeukend. En iets scherps in haar mond deed haar kokhalzen. Ze stak haar vingers in haar mond, trok er veertjes uit, opgekruld en nat van haar speeksel. Veertjes, geen sneeuw. Haar kussen was aan flarden. Ze spuugde nog meer veertjes uit en veegde ze uit haar nek.

Levend.

Wakker.

Rachel Bailey huilde met diepe, luidruchtige snikken terwijl de veertjes omlaag dwarrelden in de zilverige stralen van het eerste daglicht dat haar slaapkamer binnensloep.

2

Gill Murray had amper haar jas uit toen het telefoontje kwam. Verdacht sterfgeval. De Dienst Zware Misdrijven wilde haar als sio, *senior investigating officer*. Haar team stond boven aan de lijst voor een nieuwe zaak, dus belden ze haar. Ze kreeg de locatie door – Journeys Inn aan de andere kant van Oldham – en liet haar brigadier Andy Roper weten dat ze erheen ging.

Waarschijnlijk een kroeggevecht, of een overval voor de dagopbrengst, gepleegd na het laatste rondje, speculeerde ze terwijl ze op weg ging, de stad uit, langs het langzaam rijdende verkeer dat de andere kant op reed, richting het werk. Een klootzak die een grote mond opzette tegen een andere klootzak, bloed op de vloer. Maar waarom hoorden ze dat nu pas? Waarom had de waard hen er niet gisteravond bijgehaald?

Niet op de zaken vooruitlopen, dacht ze, het ziet er verdacht uit, maar dat is het misschien niet. Er zijn genoeg plotselinge sterfgevallen die een volstrekt natuurlijke oorzaak blijken te hebben: een hart dat ermee stopt, hersenen waarin een infarct optreedt. Of zelfmoord, of een ongeluk.

De weg klom het dal uit, langs oude pakhuizen en schuren aan het kanaal en een paar verspreide bedrijven, en kronkelde verder omhoog toen de helling steiler werd. Rijtjeshuizen in kleine gehuchtjes, min of meer aan elkaar vastgegroeid. Sommige zagen er verlaten uit, armoedig, met dichtgetimmerde ramen, terwijl andere vrij goed onderhouden waren.

Ze reed verder door de wijk Larks; sociale woningbouw uit de jaren zestig, huizen met drie slaapkamers, met grindpleister en aaneengesloten voortuinen. De wijk had iets van een doolhof, wist Gill; hij werd doorsneden door de hoofdweg, maar aan weerskanten

daarvan waren eindeloze halfronde straten die uitkwamen op nog meer halve cirkels en doodlopende straatjes, die bovendien allemaal op elkaar leken. De Journeys Inn stond net op de rand van de heuvel. Toen Gills auto de top bereikte, zag ze een rij voertuigen langs de weg voor de herberg staan, waaronder busjes van de technische recherche en twee patrouillewagens.

De Journeys Inn was een oude postkoetsherberg. Drie verdiepingen met aan de voorkant zes ramen op elke verdieping, en waarschijnlijk ook aan de achterkant, dacht Gill, hoewel ze dat vanaf de weg niet kon zien. Ze stopte achter de andere voertuigen. De plaats delict was afgezet met politielint, langs de buitenmuur van de aan de weg staande herberg en dwars over de oprit die naast het gebouw naar achteren liep. Op een bord dat die richting uit wees, stond PARKEERPLAATS.

Toen ze uitstapte voelde Gill de stevige bries die over de heuvels kwam. Voorbij de herberg lag een open terrein. De mengeling van heide en varens die de hellingen bedekten, werd hier en daar onderbroken door grauw gras. De varens kleurden prachtig rood in volle herfstglorie. Het verschilde niet veel van het uitzicht bij haar thuis, enkele kilometers verder naar het oosten. Gill schatte dat de dichtstbijzijnde huizen pakweg driehonderd meter van de herberg vandaan stonden. Geen naaste burens dus, niemand die er zicht op had.

Gill sloot het portier, opende de kofferbak en moest vechten tegen de wind toen ze een papieren wegwerpoverall openvouwde en aantrok. Ze trok ook een paar handschoenen aan, schoof beschermende slossen over haar schoenen en opende een gezichtsmasker, dat ze om haar hals liet hangen tot ze de plaats delict betrad. Ze kreeg het meteen al warm en wist dat haar bril al snel zou beslaan wanneer ze het masker opzette.

Gill liet haar politielegitimatie zien aan de man die aan het begin van de oprit de afzetting bewaakte. Hij schreef haar in, en ze dook onder het lint door en volgde het aangegeven pad over de oprit. Rechts van haar, parallel aan de zijkant van de herberg, stond een langgerekt laag gebouw, waarvan het dak al lang verdwenen was en

de binnenmuren tot stapels steen waren gereduceerd. Waarschijnlijk waren het tijdens de hoogtijdagen van de herberg stallen geweest. De parkeerplaats achter de herberg was bijna verlaten. Aan het eind stond alleen een kleine grijze vijfdeurswagen.

Het terrein bestond uit stevig aangedrukte aarde, met voren erin waar zware voertuigen de aarde hadden omgewoeld. Een groot deel was overwoekerd door onkruid, fluitenkruid, paardenbloemen en brandnetels, wat deed vermoeden dat het niet veelvuldig werd gebruikt.

Aan weerszijden van de dubbele deur stonden picknicktafels waarvan het hout vergrijsd en gesplinterd was en rechts in de hoek was een speeltuintje met een roestende schommel en een klimrek. Er was een tweede, enkele deur bijna op de hoek van het gebouw. De technische recherche had beide ingangen beschermd met tenten.

De dubbele deur stond op een kier en Gill las het opschrift op de koperen plaat erboven: OWEN COTTAM, VERGUNNING VOOR DE VERKOOP VAN ALCOHOLISCHE DRANKEN VOOR CONSUMPTIE TER PLAATSE.

‘Gill Murray.’ Een man kwam, net als Gill in pak en sloffen, naar buiten.

‘Gerry. Ben jij de pd-manager?’ Was hij verantwoordelijk voor het beheer van de plaats delict?

‘Coördinator,’ zei Gerry. ‘Hebben ze je verteld dat we drie slachtoffers hebben?’

‘Drie! Mijn god.’ Gill voelde dat de adrenaline haar pols versnelde, al was ze professioneel genoeg om een kalme en beheerste indruk te maken.

‘Drie afzonderlijke plaatsen delict. Dat wordt een lange dag,’ voegde hij eraan toe.

Week, maand, dacht Gill. Elke plaats delict zou zijn eigen pd-manager hebben en Gerry zou toezicht op alle drie houden.

‘Ga je mee naar boven?’

Boven. Toen ze het woord hoorde, stelde ze haar verwachtingen bij. De trap op. Geen kroeggevecht, dus. Tenzij ze boven een feestzaal hadden en daar iemand was gedood zonder dat de andere gas-

ten het hadden gemerkt. En nogmaals, waarom had de waard niet eerder hulp ingeroepen?

Binnen was het schemerig. Niemand had het licht aangedaan. Een fundamentele regel bij pd-management: raak niets aan, houd de plaats delict intact. De mensen van de TR zouden de benodigde lampen binnenbrengen, zodat er foto's en video-opnamen konden worden gemaakt en de forensisch rechercheurs al het bewijsmateriaal konden documenteren en daarna meenemen. Je wist immers nooit of er een vingerafdruk op de lichtknop zat. Die kon een cruciaal deel van het verhaal vertellen. Er was altijd een verhaal.

Gill volgde Gerry door de bar aan de rechterkant. Er hing een geur van vochtig tapijt, bier, oude bakolie en sigarenrook. Roken was al jaren verboden, maar de nicotine hing nog steeds in de lucht. De bar was gigantisch, al was er wel een poging gedaan de ruimte door middel van wat zitjes en verhogingen onder te verdelen. Toen haar ogen aan de schemering gewend waren, zag ze dat de zittingen van de banken vet waren geworden door veelvuldig gebruik en dat het drukke gestreepte behang op sommige plaatsen had losgelaten. Design uit de jaren tachtig, schatte Gill, dertig jaar over de datum.

Een deur met het opschrift PRIVÉ leidde vanaf de bar naar een smalle gang met rechts een buitendeur (die had ze van buitenaf gezien) en links een trap naar boven. De ingang voor de bewoners. Zodat ze konden komen en gaan zonder door de bar te hoeven.

De branddeur boven aan de trap stond open; ze liepen erdoor en draaiden een kwartslag naar links, een kleine overloop op. 'Badkamer rechts,' zei Gerry, 'keuken en huiskamer eveneens rechts.' Beide deuren waren dicht. De overloop voerde naar een gang die door het midden van het gebouw liep met deuren aan beide kanten. Er waren stapplaten op het tapijt in de gang gelegd om de plaats delict te beschermen en hier en daar stonden kleine markers, die potentieel bewijsmateriaal aanduidden.

Gerry draaide naar links. 'Eerste plaats delict – ouderslaapkamer,' zei hij. De kamer zou uitkijken op de weg aan de voorkant. Vanaf de weg gezien lag de kamer in de uiterst rechtse hoek van het gebouw.

Gill hoorde stemmengemompel, het geluid van de pd-manager en

de technisch rechercheurs die al druk aan het werk waren. Ze zette haar masker op en stapte naar binnen. Gill begroette de mensen die bij het licht van een standaard met speciale lampen aan het filmen waren en richtte toen haar aandacht op de plaats delict.

Het slachtoffer lag in het dubbele bed. Gezicht omhoog, ogen gesloten, tot aan de taille onder het dekbed. Haar handen waren niet te zien. De vrouw had donker haar en leek ongeveer eind dertig, dacht Gill. Ze droeg een nachthemd. Aan de korte mouwen kon je zien dat het ooit blauw was geweest met hier en daar donkerblauwe bloemen erop, maar nu was het grootste gedeelte van de stof die de romp van de vrouw bedekte donkerrood, de kleur van opdrogend bloed. De weëig zoete geur hing in de lucht.

Verder was de kamer niet verstoord. Make-up en sieraden op de kaptafel. Een rond krukje ervoor. Een op maat gemaakte klerkast tegen de buitenmuur, gemakkelijke stoel bij het raam, blauwe fluwelen gordijnen die gesloten waren. Gill zag de nachtkastjes, het zijne en het hare, op beide een glas water en een lamp, een wekker aan zijn kant, een mobiele telefoon, drankje tegen indigestie en boeken aan haar kant.

‘Niets wat op een gevecht wijst,’ zei Gill.

‘Geen afweerwonden, of in elk geval niet zichtbaar,’ stemde Gerry met haar in.

‘Niet achteraf zo neergelegd,’ zei Gill.

‘Denk ik ook niet,’ zei hij. ‘Te moeilijk om haar te verplaatsen zonder overal bloed achter te laten.’

Gill keek wat scherper. Ze zag twee steekwonden in de borst waar een scherp voorwerp door het nachthemd het lichaam van de vrouw was binnengedrongen. De samengetrokken stof, vastgekleefd aan het stollende bloed rondom de wondranden.

Gill schrok op van een plotselinge uitbarsting van geblaf. *Wat voor de duivel?*

‘Huisdier in de keuken,’ zei Gerry met een knikje in de richting van de trap. ‘De volgende is deze kant op.’

In de gang markeerde politielint de volgende plaats delict, in de aangrenzende kamer. Om geen van beide te besmetten door bewijs-

materiaal over te dragen, trokken Gill en Gerry allebei een schone papieren overall, overschoenen, handschoenen en masker aan. De spullen die ze uittrokken, deden ze in zakken die ze labelden.

Om dezelfde reden was er in deze kamer een afzonderlijk team van de technische recherche aan het werk, onder leiding van hun eigen pd-manager. En ook hier werd een logboek bijgehouden van wie er de plaats delict betrad en verliet.

Op een plaatje op de deur stond PENNY, in letters die waren opgebouwd uit roze en rode hartjes. Een meisje van misschien elf of twaalf lag voorover op haar bed, haar naar opzij gedraaide gezicht gedeeltelijk verborgen onder haar haren. De rug van haar pyjama-jasje zat onder het bloed. Het dekbed hing van het voeteneinde van het bed en was ook met bloed besmeurd. Gill zag dat het meisje roze glitternagellak op haar teennagels had. Ze was tener, met knokige enkels en smalle polsen. Nog maar een kind. Gill voelde een rilling door zich heen gaan; wat zonde. Het voelde altijd extra tragisch wanneer het om een kind ging, maar dat zou haar niet belemmeren in haar werk. Ze zou er alleen maar harder haar best door doen.

Gill keek de kamer rond. Tegen een muur stonden op maat gemaakte kleerkasten met witte louvredeuren, de andere muren hingen vol posters – One Direction en Justin Bieber – en tekeningen: stripfiguren in animestijl, onderaan gesigneerd met PENNY. Het meisje had graag getekend. Er hing ook een foto, die Gill aandachtig bekeek. Een foto van een gezin op een bank. De vrouw uit de andere kamer met een baby in haar armen; een man, goed gebouwd, met een snor en kort donker haar had een peuter op schoot. Tussen de volwassenen in zat Penny. Ze glimlachten naar de camera. De peuter had een hand opgestoken en die tegen de wang van de man gelegd; het kind zat iets naar de man gedraaid en had zijn mond open alsof hij hem iets vertelde.

Op een lange plank naast een bureau annex kaptafel stond een rijtje knuffels: een draak, een panda, en een stokstaartje. De tafel lag vol huiswerk en make-up en erboven hing een flatscreen-tv.

Hoewel het beddengoed minder netjes lag, was ook hier nauwe-

lijks sprake van verstoring. In beide gevallen scheen het Gill toe dat de slachtoffers waren aangevallen waar ze lagen.

‘Misschien lagen ze te slapen,’ zei ze tegen Gerry.

‘Daar ziet het wel naar uit,’ zei hij.

De hond blafte opnieuw, hard en woest. Gill draaide zich om naar Gerry en knikte om aan te geven dat ze klaar was voor de volgende pd. Ze liepen door de gang naar de afzetting rond de derde plaats delict, waar ze weer nieuwe beschermende kleding aantrokken en werden ingeschreven.

Deze plaats delict was in de slaapkamer aan het eind van de gang, aan de achterkant van het gebouw.

De man lag op een eenpersoonsbed, deels op zijn zij, hoofd achterover, handen gevouwen op het borstbeen. Door de gapende wond in zijn nek was een glimp te zien van zijn slokdarm en van wit bot. Bloed was tegen het hoofdeind en de muur achter het bed gespat. Zijn vingers en T-shirt waren ermee bevlekt. De man had erg kort haar en zijn ogen waren geopend, wazig. Een deel van een tatoeage kwam onder de mouw van zijn shirt uit.

‘Owen Cottam?’ vroeg Gill. De naam op de plaat bij de deur. Had er iemand ingebroken en hen alle drie afgeslacht? Hij leek echter niet op de man van het familiekiekje.

‘Nog niet geïdentificeerd,’ zei Gerry.

‘Niet de man van de foto in de andere kamer. Te oud om diens zoon te zijn,’ dacht Gill hardop. ‘Hij lijkt maar een paar jaar jonger dan de vrouw. Slaapt in een eenpersoonskamer. Ze keek weer naar de barbaarse wond. Ervoer de enorme omvang van het misdrijf. Drie doden. En de moordenaar? Lijkt erop dat ze een mes hebben gebruikt.’

‘We hebben het hier gevonden,’ zei Gerry, ‘onder het bed.’ Hij vroeg een van de mannen in de kamer naar het mes, dat in een stevige meskoker van doorzichtig kunststof zat. Gill nam de koker aan. Het wapen, een fors keukenmes zonder kartels, was met bloed besmeurd.

‘Laat dit met spoed op DNA en afdrucken controleren,’ zei Gill. ‘En de whiskyfles uit de badkamer ook.’

Ze keek de kamer rond. De gordijnen waren nog steeds gesloten maar er kwam wat licht door de kieren op plekken waar de haakjes ontbraken. Een sjaal van Man City was de enige versiering. Ladekasten waar kleren uit hingen, nog meer kleren op de vloer. Een kleine televisie en een spelconsole. Xbox. Dezelfde als die van Sammy.

‘Wie heeft ons gebeld?’

‘De brouwerij. Er werd vanmorgen om acht uur een levering bezorgd, maar de boel was verlaten, niemand deed open en de hond jankte alles bij elkaar. De vrachtwagenchauffeur belde zijn baas, die aannam dat Cottam ervandoor was gegaan en de hond had achtergelaten.’

‘Beetje vergezocht,’ zei Gill. ‘Hij kon ook gewoon even weg zijn om melk en de krant te halen.’

‘Behalve dat er ook niemand anders opendeed,’ zei Gerry.

‘Dan waren er misschien al problemen met de zaak,’ zei Gill, ‘als hun eerste gedachte was dat hij de benen had genomen.’ Allemaal vragen die gesteld en hopelijk beantwoord zouden worden als het onderzoek eenmaal gaande was.

‘De plaatselijke diender kwam hierheen, trof alles afgesloten aan en verschafte zich met geweld toegang.’

‘En trof een bloedbad aan,’ zei Gill. ‘Welke deur?’

‘De enkele. De privé-ingang,’ zei Gerry. ‘Kom hier eens kijken.’ Hij nam haar mee terug de gang door, naar de kamer tegenover die van de dochter. Een ledikantje en een wieg. Alles – de blauwe inrichting, de dekbedovertrekken, het speelgoed op het vloerkleed, de treinrails langs de muren – duidde op kleine jongetjes.

‘Geen spoor?’ vroeg Gill. *De baby en de peuter. De peuter met zijn handje tegen zijn vaders gezicht.*

Gerry schudde zijn hoofd.

‘Boven?’ merkte Gill op. Wellicht was er een zolderverdieping.

‘Afgesloten. Ik ben er geweest. Vol ouwe troep, verder niets. En ook niet in de kelders.’

Niet nog meer lijken. Lijkjes. Dus waar waren de andere kinderen?

De hond jankte en blafte, en krabde aan de keukendeur.

‘Kan Fikkie niet weg?’ vroeg Gill.

‘Wordt aan gewerkt,’ zei hij.

‘Juist,’ zei ze, ‘ik bel de lijkschouwer.’

Tien minuten later had Gill toestemming van de lijkschouwer om een autopsie voor de drie slachtoffers aan te vragen. Daarna nam ze contact op met de patholoog-anatoom en vroeg hem naar de plaats delict te komen.

Gerry riep haar vanaf de begane grond. Gill keek naar beneden.

‘Er is hier iemand met informatie over het gezin,’ zei Gerry.

Gill liep de trap af, de bar door naar buiten. De zon was warm en Gill zweette in haar beschermende kleding.

‘Jack Biddle, opsporingsdienst,’ introduceerde de man die op haar stond te wachten zichzelf. Daarna begon hij de feiten op te lezen. ‘Owen Cottam, caféhouder, vijfenveertig jaar...’

Dus niet de man in het eenpersoonsbed, daar had ze gelijk in gehad.

‘Echtgenote Pamela, dochter Penny, elf – net overgegaan naar de middelbare school.’

Gill knikte. ‘Kent u het gezin?’

‘Mijn dochter zit met Penny op school.’ Hij slikte, maar bleef kalm.

Ze luisterde naar de namen, onthield ze; namen die terwijl het onderzoek vorderde, deel zouden gaan uitmaken van haar leven. Mensen die ze door en door zou leren kennen. ‘Kennelijk hebben we Pamela en Penny,’ zei Gill. ‘We hebben ook een man, misschien tien jaar jonger dan Pamela, heel kort haar, tatoeages.’

Ze zag een blijk van herkenning in de ogen van Biddle. ‘Pamela’s broer Michael Milne. De twee kleintjes, Theo en Harry?’

‘Niet hier. Hoe oud?’

‘Peuters.’ Hij bracht zijn hand met de handpalm omlaag tot bij zijn knieën om hun grootte aan te geven. ‘Ik kan de leeftijden navragen.’

‘Bedankt,’ zei Gill. ‘We hebben geen spoor van hen of Cottam. Hebt u iets gehoord over problemen? Huiselijk geweld, een familie-vete?’

Biddle schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Criminele contacten, strafblad?’

‘Niets,’ zei Biddle. ‘Zijn vergunning werd elke keer gewoon toegekend.’

‘Een auto op zijn naam?’

Hij las de gegevens op. Ze kwamen niet overeen met de Vauxhall aan de rand van het parkeerterrein. ‘Blauwe Ford Mondeo.’

‘Van wie is die?’ vroeg ze, naar de auto wijzend.

‘Van de broer – Michael.’

Er kwam plotseling een beangstigende gedachte bij Gill op: was de kofferbak gecontroleerd? ‘Een ogenblik geduld,’ zei ze en ze ging het aan Gerry vragen.

Enkele minuten later kwamen een technisch rechercheur en een vrouw met een camera uit de kamer van Michael Milne naar beneden met een stel autosleutels. Ze maakte een serie foto’s van de auto voordat de kofferbak werd geopend. Gill hield haar adem in, maar toen ze alleen een paar laarzen, een boodschappentas met lege drankblikjes en een lekkend blik motorolie vonden, kon ze weer ademen. Ze nam een flinke teug naar heide geurende lucht. De man van de technische recherche nam ook een kijkje in de oude stallen, maar omdat die tamelijk open waren, verwachtte Gill niet dat de kinderen daar zouden zijn.

‘Denkt u dat Owen...’ Biddle maakte zijn zin niet af, probeerde het nieuws te verwerken.

‘Ja,’ zei Gill, ‘ik denk dat hij onze verdachte is, dat hij zijn dochter, zijn vrouw en zijn zwager heeft gedood en daarna met zijn zoontjes de heuvels in is getrokken. Het spijt me. We moeten die klootzak vinden.’ Ze keek over de heuvels uit. Hier en daar liepen schapen. Ze hoorde het kakelen van een sneeuwhoen op de wind. *Voor het te laat is.* Ze zei het niet hardop. En vrijwel meteen na die gedachte volgde een andere. *Waarschijnlijk is het dat al.*

Lees verder in *Ongewis*.

Eerste druk juni 2015

Copyright Concept and Text © Transworld Publishers, 2013

Copyright Characters © Red Production Company, 2013

First published as *Bleed Like Me* by Transworld Publishers

The moral right of Cath Staincliffe to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ans van der Graaff

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Susan Fox / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3571 2

ISBN e-book 978 90 261 3572 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.